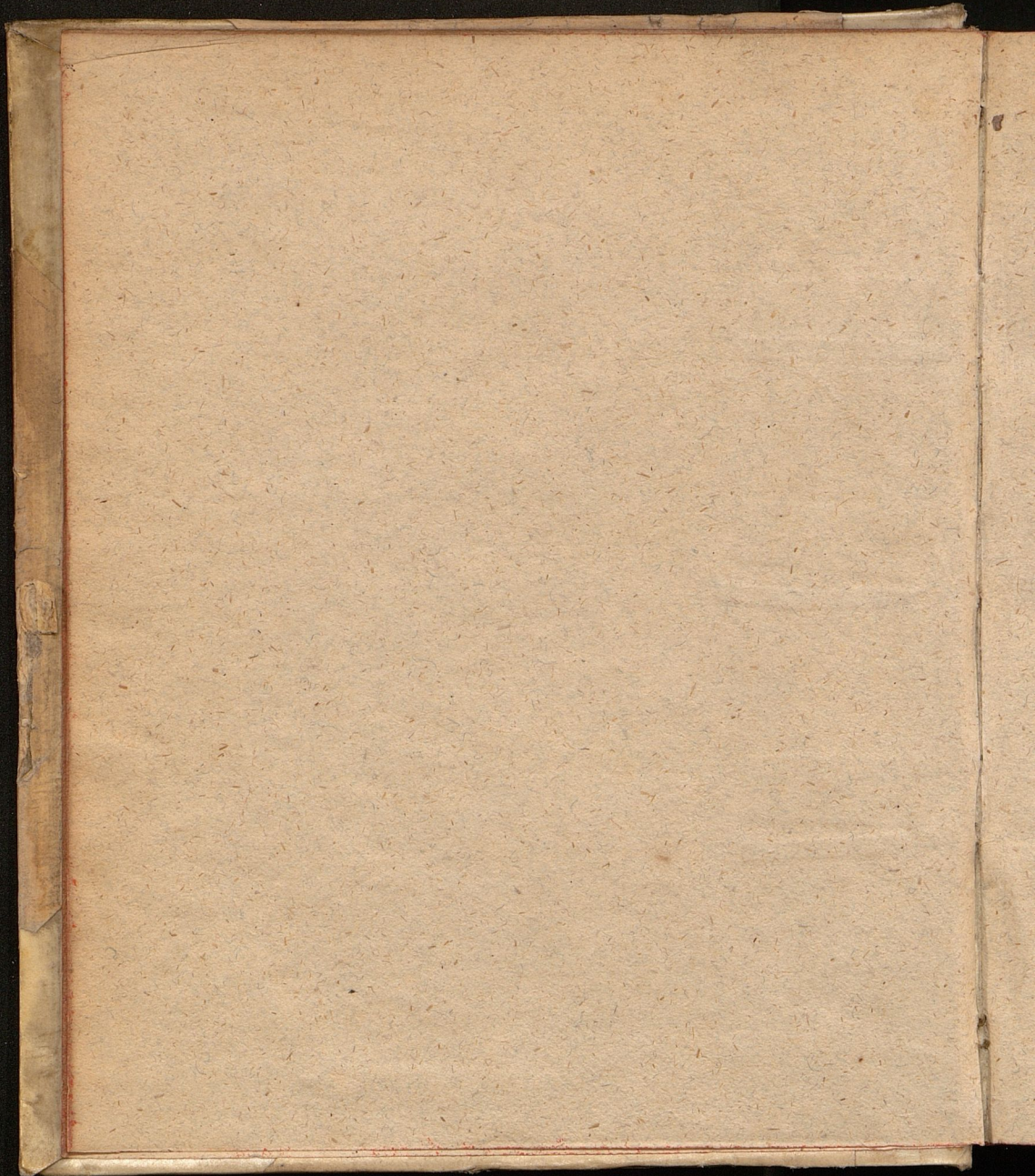
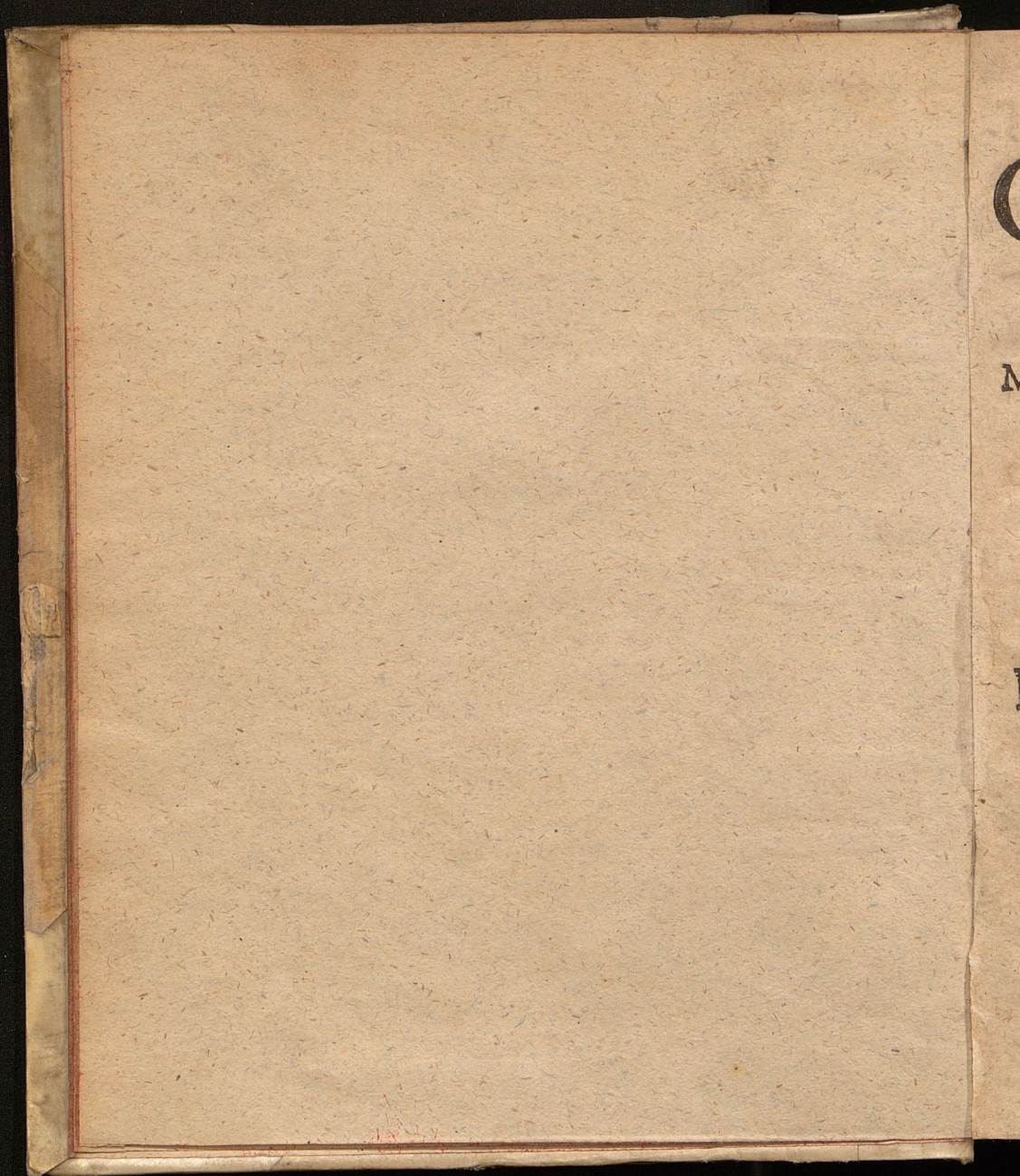

~~XXX~~
39

47
8.

2. D. B. V.
RHONCHVM INFANTIS,
EX
VLCERVM PAROTICORVM
INTEMPESTIVA CVRATIONE

VARIIS SYMPTOMATIBVS STIPATVM,
JVSSV ET AVTORITATE
*illustris ac gratiosæ Facultatis Medicæ
Jenensis,*
SVB PRÆSIDIO

JO. HADRIANI SLEVOGTII,
HAEREDITARIJ IN Ober-Rosla/
M. D. ANAT. CHIR. ET BOTAN. P. P.
MED. PROV. DVC. SAX.

*Patroni, Præceptoris, & Promotoris sui æter-
num venerandi,*

PRO LICENTIA

GRADVM ET PRIVILEGIA DOCTORALIA IMPETRANDI
SOLENNITER DISPVATVRVS
ERVEDITORVM EXAMINI EXPONET

JO. SEBAST. BÜCHELMANN,

COBVRGO-FRANCVS,
HORS ANTE - ET POMERIDIANIS
IN AVDITORIO MAJORI
AD D. XXV. OCTOBRIS, ANNO M DC IC.

J E N A E,
LITERIS GOLLNERIANIS.

HISTORIA.

Vocabatur Medicus sub finem autumnii ad puellam, XIV menses natam, quam habitu corporis equidem pleniore & benè colorato præditam, sed vigilantem, instar dormientis stertentem, offendebat. Reciprocabat enim ægra aërem cum rthoncho & ingrato strepitu, eumque, haud sine difficultate, & mora aliqua, ore aperto, cum evidente pectoris elevatione attractum, uno quasi ictu extrudebat. Repetebatur hæc sonora respiratio frequentius, quam in sanis fieri solet, eamque molesta tussis sæpius

A 2

inter-

interturbabat. Vox erat rauca, ut
non nisi obscuro ejulatu dolorem,
quem urina lactea crebrò, & cum
nifu notabili guttatim expressa, ex-
citabat, significare posset. Os abun-
dabat saliva, tumebantque gin-
givæ & regio tonsillarum, cum fe-
bricula, quam calor auctior & pul-
sus, cum duritie celer, avidusque
frigidi potûs haustus indicabant.
Ponè utramque aurem apparebat
cuticula rubra & squamulis exaspe-
rata, quam adstantes crustosorum
& largam saniem fundentium ul-
cerum vestigia esse ajebant. Hæc
verò per unum alterumque men-
sem non modò pruritu, & crustarû
cum capillis vittisque crinalibus
conglutinatione, puellæ multum
negotii creasse, sed etiam propius
ad

ad eam accedentium nares nau-
seabundo odore infecisse; nunc ve-
rò, per solertiam tonsoris, pauco-
rum dierum spatio, & unius albi un-
guenti ope, adeò benè sanata esse, ut
nudius tertius crustæ omnes spon-
tè recesserint. De diæta interro-
gati Parentes, Pater quidem, se-
xagenario major, uxoris negligenti-
am circa electionem eduliorum
blanda increpatione accusabat, &
quod gestationis non minus, quam
lactationis tempore, promiscue cibis
acidis falsisque, hætenus verò im-
primis fructibus horæis & uvis de-
lectata fuerit. Mater contra ea, o-
boesa & humidi temperamenti fœ-
mina, culpam omnem præsentis
mali in ancillas rejiciebat, quæ fi-
liolam crebro extra domum in æ-

rem frigidum, & interdum nebulosum, exportassent. Hinc tussum & rhonchum dependere, & huic potissimum in præsenti remedium quærendum esse; posthac autem urinæ difficultatem demum peculiari curâ tractari posse. Hanc enim dispositionis ad calculum notam esse, quem maritus, à patre suo per hæreditarium traducem acceptum, in filiam reliquosque liberos derivavit. Huic accinebat una ex adstantibus agnatis, ætate gravior matrona, & insuper, ut ultra reliquas se sapere ostenderet, nec dentiendi arduum negotium in cura negligendum esse, dictitabat.

RE.

RESOLVTIO.

§. I.

Deprehendimus, nemine contradicente, in præ-
sente ægra confluxum omnis generis morborum
atque symptomatum, ut quasi ex compacto in te-
nero hoc subjecto *intemperies* in febre, & *laxa confor-*
matio in gingivarum tonsillarumque tumore conve-
nerint. Et quamvis *unitas* cutis, hæctenus in ulceri-
bus paroticis *soluta*, post horum exsiccationem subi-
tam, haud amplius attentionem Medici postulare vi-
deatur: neutiquam tamen ejus, ceu absentis, nulla
prorsus haberi debet ratio; cum tanta farragine sym-
ptomatum præposteram sanationem sui vindicet, ut o-
prandum sit, eam tutò, ac eadem celeritate iterum dis-
solvi posse, ac periculosè ad coalitum deducta fuit.

§. II. Huic enim magna ex parte adscribimus,
quod non tantum tot *actionum vitalium vitia*, in pulsu
celeri & duro, læsaque respiratione & tussi; *animalium*
verò in siti aucta atque dolore jam cernantur: sed quod
excernendorum quoque ratio in ptyalismo & stranguria
peccet, & *naturales* in super *qualitates*, cum in nonnul-
lis modò memoratis, tum in specie *audibiles* in rhoncho
& rauedine, *tangibiles* in asperitate cuticulæ, & *visi-*
biles in lacteo urinæ colore, mutationes in statum præ-
ternaturalem passæ sint.

§. III. Parum igitur absuit, quin, de affectus no-
mine quaesiti, eum *exulcerationem aurium, inepta metho-*
do curatam, appellaverimus: Sed contradictionem ve-
riti mulierum, *ἀνευ παθολογίας παθολογιζομένων*, hac
vice à symptomate, ab ipsa matre potiori æstimato, &
imprimis imperitæ plebis sensus feriente, nostram
ρόγ-

ῥῆγχο, hoc est, *symptomate qualitatis audibilis, in respiratione difficili, per sonum stridulum se exerente, laborare affirmamus.*

§. IV. Respondet equidem Græcum hoc vocabulum *stertori* Latinorum: sed ultra lexica non extendenda est significationis harum vocum similitudo. *Stertor* enim præter vulgarem illum sensum, ubi *stridentem & sonoram inter dormiendum spiritus reciprocationem* notat, etiam, passim, & imprimis à Poësis, de *profundiori somno*, usurpatur. Colligimus hoc ex *Serm. 3 lib. 1, Horatii*, ubi de Tigellio scribitur:

— — noctes vigilabat ad ipsum
mane, diem totum stertebat.

& Persio, in *Sat. 6, v. 10*, idem est *desstertere*, ac *edormire*, ve *evigilare*.

§. V. Differt itaque *Rhonchus*, prout inter res p. n. à Medicis consideratur, à *Stertore*, modo descripto, non tantum *tempore invasionis & duratione*, sed simul *sede & causa*, ipsaque *soni qualitate*, ac prognosi, inde formanda. Quippe *stertor* non semper durat, sed dormientes tantum occupat per intervalla, & mutatur pro situ corporis prono, laterali, aut supino. Inva- dit etiam cætera sanissimos, & ut plurimum vix causam aliam, quam levem conniventiam limborum in meatibus nasi posterioribus, quos homini ad voluntatem mobiles natura dedit, habere videtur, ad quos aër allisus, os patulum & nares, plus minus clausas, transiens, crepat, ut varlis suis modulationibus interdum risum audientibus moveat; idque cum minore periculo *stertentis*, quam juxta ipsum cubantium molestia.

§. VI. *Rhonchus* contra ea, ubi ad vigorem venit, noctu diuque sine intermissione, continuat, quam diu-

diu scilicet fastigium laryngis & vicinam faucium regionem largius humidum inundat, cum quo aër, haud procul difficultate inspiratus, ac pro re nata agrè expiratus, conquassatur, ut, etiam ore clauso manente, per nares ingratus strepitus percipiatur, qui non contemnendum suffocationis ex oppletione metum incutit; cum non multum absimilis in epilepticis etiam & apoplecticis, ac plerisque moribundis occurrere soleat.

§. VII. Teutones commodioribus hoc loco abundant nominibus, quibus non minus *stertorem à rhoncho*, quam utrumque horum *à gravi illo anhelitu & sibilo asthmaticorum*, (modò bronchiorum ac pulmonum, modò diaphragmatis culpa, vix unquam tamen absque laryngis vitio orientem) clare distinguunt; dum hunc *das Reichen* / illum *das Röcheln* / istum autem *das Schnarchen* appellant: Secus ac Latini faciunt, quibus hi tres soni, revera distinctissimi, unico *stertoris* nomine subindè veniunt, ut epithetis opus sit, quibus & *stertor sanorum à morbido*, & hic iterum, prout vel *asthmaticus*, vel talis est, qualis in nostra ægra occurrit, dignoscatur.

§. VIII. Diximus in præcedentibus, strepitum ex aëris cum humido, fastigium laryngis inundante, conquassatione excitari: quibus verbis cum *subiectum ut quo*, tum ipsum *formale rhonchi*, & *efficientem atque materialem ejus causam* indicavimus. Quæ omnia, prout in nostra ægra sese habent, paulò latius explicabimus.

§. IX. Afficitur enim potissimum angusta illa fossa, per quam & glottidem ad asperam arteriam via patet, & in deglutitione ab epiglottide immediate tegitur. Huic enim imminet lymphæ extra-

B

vasata,

vasata, & lapsum in tracheam minuitur, ut indefinenter aëri ad pulmones descensuro, & inde mox ad os & nares reversuro, nec aditus, nec reditus haud impeditus maneat; sed is adhibita quasi violentia trans undas istas diverberatas, cum stridulo murmure eluctari obligetur, & sic efficiens *est proxima evadat rbonchi causa*; dum lymphæ, cum qua is colluctatus conquassatur, materiam suppeditat, &, præter molem, *qualitate & motu peccans causæ mediæ & proximioris* titulum in scholis pathologicis reportat.

§. X. Eadem quoque lymphæ respirationem plane inæquabilem reddit; quatenus laryngis ostium in admisione aëris stringitur, ne cum eo incumbentis lymphæ nimia moles simul irrumpat. Debent itaque costæ cum sternō altius attolli, ut atmosphæra ad implendam ampliata thoracis cavitatem sollicitetur, quod cum mora & difficulter contingit. Exitus autem succedit prompte ac præcipitanter; quia jam adstrictio rimulæ cessat, & per eam natura lympham, antea cum aëre impressam, nunc extrudere conatur.

§. XI. Cur verò sola hæc, natuque minima filiola jam morbo affligatur, cum reliqua familiæ ejusdem capita sat prospera utantur valetudine; id commode ex causis, quas *remotiores mediatas* appellare solent, & in *rebus natur alibus, non natur alibus & præternatur alibus* fundantur, videtur derivandum. Cum harum prima à natura ipsa nobis tributam dispositionem, ad recipiendas alterationes status corporis humani in deterius, designent; secundæ verò neglectum regimen diætæ, seu rerum ad vitæ atque valetudinis conservationem ordinarum arguant, & tertiæ de morbis nunc recta via, nunc indirecte novæ infirmitati ansam porrigentibus, medentem instruant.

§. XII.

§. XII. Sunt equidem, qui *causarum supernaturalium* quoque mentionem faciunt: sed nemo nobis verter vitio, quod horum diligentiam jam imitari dubitemus; qui nullam creaturam ultra ordinem & vires, quas Conditor naturæ summus rebus creatis indidit, aliquid valere arbitramur. Ut neque spiritum, concursu causæ naturalis destitutum, ullum in corpus naturale effectum inducere credamus, quamvis stupendus ille sit, & ultra terminos potentia naturæ, *nobis cognitos*, vagari iudicetur. Hinc frustra quoque de astrorum influxu, ac incantationis fascinoque malitia solliciti esse nolimus; quia, si aperte hæc agunt, recepta triga causarum, modò recitatarum remotiorum, earum vires terminantur: Sin vero occulta ratione operantur, ut per principia, hucusque introducta, explicari nequeant, ineptè huc citantur, dum captum nostrum superant.

§. XIII. Quod si igitur, his missis, jam fontem humoris abundantis & ejus fluxus, secundum methodum receptam perscrutamur, ex rebus quidem *naturalibus* in puella nostra *atas*, & *sexus*, & *habitus*, ac *temperamentum* non minus *totius corporis*, ceu *subjecti ut quod*, quam ipsarum *faucium*, quas *subjectum ut quo* vocavimus, considerari postulant.

§. XIV. Habet enim major pars infantium *humores multos* & *valdè mobiles*, & rursus, propter gelatinæ sive nutrimenti copiam, facillimè *coagulo* obnoxios. Imprimis autem pupula præ pueris & spiritus & sanguinem mobiliore possident; ut hos ut plurimum, non animi solùm alacritate, & corporis morumque suavitate superent; sed etiam ex levi occasione in morbos humorales promptius incidere, iterumque citò ab iis liberari queant. Id quod de nostra quoque æ-

gra, cui corpus insuper succo turgidulum obtigit & *εὐχρῆς*, rectissime pronunciat. Inclinat autem à *sanguineo* temperamento, ceu perfectissimo, & vix in alia, quam recentiori ac florida ætate reperibili, ad *phlegmaticam*: quod ipsum nisi dudum recitata, & alia deinceps afferenda persuaderent, vel sola *ætas patris*, ad senium & statum corporis pituitosum vergens, & *mater* admodum *serosa* juberent suspicari.

§. XV. Pollet præterea membrana ista tota, quæ per fornicatum ambitum in faucibus expanditur, creberrimis *conglomeratis conglobatisque glandulis ac poris*, ex quibus, & cavernosis, radicique linguæ proximis *tonsillis*, in statu naturali perpetua fit lymphæ dulcis exsudatio, à sanguine & nutrimenti guttulis, jamjam in solidarum partium substantiam cedentibus, secreta, & per ramulos arteriæ carotidis, & à glandula pituitaria, per poros sellæ turcicæ, cæterosque meatus minutissimos eodimissa, ut regia alimentorum ærisque via semper madeat, nec lubricitatem suam exuat, aut propter siccitatem rigeat & corrugetur.

§. XVI. His itaque suppositis, jam facile proclivitas filiolæ ad morbos catarrhales noscitur: dum eam, cum aliis comparatam, sat largiter humentes fauces habuisse, nemo in dubium vocaverit. Sed perennavit tamen ista irrigatio adhuc intra mediocritatis & tolerantie terminos, donec internæ & externæ causæ ejus ordinem inturbaverunt, ut lymphæ, præter motus atque quantitatis vitia, notabilem recessum à dulcedine, qua in ejusmodi subjectis eam præditam esse decet, passa deprehendatur.

§. XVII. Non adducemus in præsentia inter causas *agritudinis dentitionem*, mox ab initio à matrona lauda-

laudatam. Nam, quamvis ea omninò huic ætati im-
minere; solaque copiosum affluxum lymphæ concita-
re; & sic præter gingivarum tumorem ordinarium, sub-
inde rhoncho, ac raucedini, tusisque ansam exhibe-
re soleat; vix tamen Medicum consilium sibi relicta,
præstolatur. Quod si enim dentium formatio pari-
ter, atque exclusio à natura sola, secundum ordinem
consvetum operante, instituitur, non magis per au-
xilia, à rebus tantum p. n. indicata, vel potest, vel de-
bet removeri, quam naturalissimus conatus uteri,
perfectum foetum excludentis, licet is doloribus &
anxiis suspiriis stipatus veniat. Quamobrem rectius
accedimus ad rerum non-naturalium abusum, & im-
prudenter præternaturalium tractationem; ubi gra-
viter ancillas equidem circa aërem; sed gravius omni-
nò matrem circa cibos; gravissime verò chirurgastrum
circa curationem ulcerum errasse deprehendimus.

§. XVIII. Accusabat autem mater temeritatem
ancillarum, quod siliolam in frigidum & nebulosum a-
erem extulerint; idque minimè injuria, cum non tan-
tum, Hippocratis effato, S. 3. aph. 22. & 23. autumnus at-
que hyems, de quorùm tempestate æqualiter ferè par-
ticipat novembris finis, gravedines, raucedines, tus-
ses, imò anginas, asthmata atque strangurias soleant
excludere, sed etiam perpetua doceat experientia, vix
inter peccata diætetica aliud citius pectóri & fauci-
bus labem affricare, catarrhisque hasce regiones in-
festare, quam quod in admisione aëris, cum frigore
humidi, committitur.

§. XIX. Hic enim rigido suo & aspero illapsu
adstringit cutis poros atque glandulas cum vasis, &
αἰθρῶν διαπνοῆν, infantibus, ob largiorem nutritio-
nem,

nem, & parciozem motum corporis, summopere proficuum ac necessariam, sufflammat, & contra eagglandulas interiores & viscera humiditate abundare facit, dum fluxus ad peripheriam & insensibilis evaporatio inhibetur: quo ipso febribus & catarrhalibus affectibus oriendi materia suppeditatur, quando natura, (vel quicquid, præter animam & organa, in corpore actiones vitales, naturales & animales orditur & moderatur) vel per universalem commotionem humorum & crisin, vel particulares missiones, transpositiones, raptusque, à molesta sarcina eorum sese liberare gestit.

§. XX. Idem frigus autem, quod externe poros occludebat, eadem opera, sed dispari effectu, fauces immediatè tangens, in his tonsillarum atque membranae pituitariae, ejusque glandularum tonum, per imminutionem caloris vitalis, adèd infringit, ut lympham, ex sanguine, hoc loco jam tardius moto, copiosius per laxatos poros vasorum secedentem, haud amplius sufficienter regere queant; sed eam etiam, quam per glandulas conglobatas & vasa lymphatica ad cor reprimere debebant, fere omnem ad conglomeratas & poros membranarum, ex his vero ad fauces destillare permittunt. Ubi pars ejus, super laryngem & isthmum subsistens, per moram spissior evadit, aërique obicem ponendo, rhoncho & raucedini materiam ministrat: pars altera, in guttur irrepens, contactu non modò suo minus proportionato, sed etiam acredine membranas, rimam, & post eam, laryngem atque arteriam cingentes, vellicat tusimque excitat: pars alia, ad pharyngem provoluta, ope deglutitionis, ad oesophagum & stomachum detruditur;

tur; pars reliqua extra labia cum saliva, ex ductibus suis & gingivis tumentibus à præterlabente lymphæ evocata, sub ptyalismî caractere emanat.

§. XXI. Diximus matrem gravius circa cibos, quam ancillas circa aërem peccasse. Nam licet sit ostensum, frigus solum, mutando motum humidi & quantitatem, atque consistentiam, ad rhonchum raucedinemque & tussim, unâ cum salivatione sufficere potuisse; plura tamen ingerunt se animo indicia, insigniter de salina acrimonia sanguinis testificantia; qua sine si puella aërem intrasset, non majus inde nocumentum reportasset, quam aliæ, quæ fere perpetuò sub Jove frigido versantur. Quid enim ulcera post aures, per menses aliquot ichorem salsum, cum pruritu ac foetore effundentia, quid in præsentia stranguria, quid febris aliud notant, quam ex intemperato esu rerum, facile fermentescentium, & acidum austerumque sero imprimentium, statim in utero cum sanguine materno & hætenus, per hosce 14. menses, cum lacte vitium in corpus sobolis fuisse derivatum.

§. XXII. Nec potest mater, quod ejusdem indolis prægnantes & lactantes solent facere, indemnitate sua, & quod nequicquam mali ex voracitate sua senserit, adversus justam hanc accusationem se munire: quia, si vel maxime ejus robustiora viscera & artus à cibis, eminente noxiaque qualitate præditis, hætenus illæsa persisterunt, haud eadem immunitate tamen tenerius corpusculum filiolæ gaudere quivit. Cum frequentissima notata sint exempla, ubi non modò cathartica, & alia medicamenta penetrantia, aut tinctiora, data nutricibus, non in has, sed tantum
in

in lactentes energiam suam exeruerunt; & insuper imaginationis vitia affectusque animi vehementiores, terror atque ira, gravidarum quidem valetudinem illasam reliquere, sed corpora embryonum vel maculis notarunt, vel artubus, & humana forma ipsaque vitali luce spoliarunt.

§. XXIII. Vidimus haec, quomodo adversus vitalis atque naturalis diætæ regulas peccatum sit; hinc restat, ut probemus, potissimam decubitus puellæ causam ex *minus provida paroticorum ulcerum sanatione* profluxisse.

§. XXIV. Vix autem dici potest, quam ægre natura turbationem suarum actionum ferat, quibus aliquamdiu assveta est, ut per easdem vel universum corpus, vel unam saltem atque alteram partem à materia, jam dudum deleteria, vel tali aliquando futura, liberet. Quamvis enim ejusmodi molimina naturæ subinde cum totius machinæ commotione, aut certæ alicujus regionis, evacuationem sustinentis, læsione instituantur: haud tamen ipsa de via, semel inita, deflectit, nisi vel à nova emergente causa morbifica, vel affectibus animi gravioribus ab instituto suo retrahatur, aut materia irritans, & haecenus occasionem extraordinariè agendi offerens, per apta remedia ipsi subducatur. Semper enim, manente eo, quod excretioni destinatum est, vel novos exitus, antiquis sæpenumero peiores, quærit, & materiam peccantem ab externis & ignobilioribus partibus ad internas nobilioresque trudit: vel quasi dementata, etiam bonos humores in excrementa convertit; ut corpus modò lenta tabe consumatur, modò mors, ex tumultu & confusione humorum inemendabili, sequa-

quatur. Quæ omnia eò promptius contingunt, quo magis mobiles sunt humores tenellorum, & nervosarum partium structura delicatior.

§. XXV. Haud evagemur longius, ut per exempla ostendamus, quid sudores tum totius periodicum pedum atque axillarum perennantes; quid cruentationes narium, sedis, uterique menstruæ, & harum vices sustinentes V. Sones ac scarificationes; quid diarrhæa & coryza *ἐνδιαισι*, similesque à natura & artifice excogitata seri atque sanguinis imminutiones subito suppressa; quid demum ipsa febres, præpostere tractata, in œconomia animali turbarum excitare valeant. Satis enim clare rerum harum gnaris patet, quid agrotæ nostræ, post præcipitatam ulcerum sanationem, patiatur: ut non dubitemus affirmare, febrem & stranguriam ab ea sola dependere; rhonchum autem, & raucedinem, cum tussi, quamvis omnino aëri & erroribus maternis debeantur, notabile tamen augmentum inde accepisse.

§. XXVI. Posteaquam enim natura à cruditatibus, ex sanguine & materno lacte resulantibus, sollicitata, tandem excretioni earum regionem pone aures, ceu locum à visceribus vitalibus remotum, & teste Hippocrate, in tenerioribus subjectis frequenter istiusmodi depositionibus humiditatum subjectum, destinarat, idem emolumentum nostræ exinde sperare debuisset, quod alii ex setaceis, fonticulis, crurum ulceribus, fistulis, reliquisque evacuationum speciebus, §. præced. recensitis, percipere solent: ut scilicet, minori malo majus prævertendo, ab insultu graviorum agritudinum, quibus vitia M. S. ex obnoxia sunt, immunis mansisset, donec, per remedia convenientia,

acrimonia salino-sulphurea feri, tanquam fons prurientium & foetentium rivulorum juxta aures, fuisset emendata.

§. XXVII. Quamprimum itaque frigus aëris spiracula cutis sanæ, & unguentum pingue, cum ponderosis cerussæ, forsan etiam mercurii præcipitati albi, moleculis, poros ulceratæ cutis occludebant, redibat per venas ad sanguinem serum salino-acidum, quod jam dudum ad peripheriam deportatum erat, &, instar fermenti plane peregrini, utiles humores suo caractere inficere haud desisteat, donec natura adversus hunc turbatorem œconomia suæ insurgens, ipsa motus febriles, pulsam puta celerem durumque, & calorem, quibus mediantibus alias M. S. despumare solet, concitaret, & partes materiae infectæ, quas ob crassitiem earum per poros corporis, hac vice à calore aucto iterum patientiores redditos, expellere nequibat, motu quasi critico ad fauces atque renes, ceu loca feri excretoria, deponebat; quæ ibi tussis, hic verò stranguriæ, & consistentiæ crassæ urinae, atque coloris admodum mutati autores evadebant.

§. XXVIII. Possent equidem hæc omnia prolixius exponi; sed neque fines consultationis transilire cupimus, nec desiderio Lectoris, ecquid spei reliquum sit, cognoscere cupientis, haud satisfacere æquum arbitramur. Nemo verò levi agritudine filiolum teneri judicabit, qui magnitudinem periculi, ex presentis status corporis recessu à naturali, benè secum pensitabit. Quamvis enim nulli dubitemus, fore multos, quibus rhonchus unum ex levioribus ætatis infantilis symptomatibus videbitur, & qui nec raucam vocem

vocem & tussiculam, nec febrem cum stranguria satis digna metu æstimabunt; cum talium curatio quotidianum Practicorum opus sit. Sed quemnam fugit, longè aliam esse ejusmodi affectuum, seorsim occurrentium, conditionem, quam si in uno corpore, & eodem tempore conveniunt, & naturales æque ac præternaturales causæ cum prognosin, tum restitutionem ipsam difficiliores reddunt.

§. XXIX. Est enim (1.) ætas tenera, & robur partium adhuc infirmum, ut nervi facillè per motus convulsivos quatiantur; cum primis si vigilia, ex concitatorius tussi, ac æstu sanguinis febrili supervenerint; aut lotium deinceps quoque tardius, ob crassitudinem, effluerit, aut vesicæ sphincter, ab acredine austera salium jam dudum in stranguria semiclausus, lethali-ter ad ischuriam corrugatus fuerit. (2.) Ipsa sedes rhonchi est unus ex nobilibus meatibus, ad vitam summè necessariis; quem si tenacior lymphæ occluserit, tunc miseræ subitò ex suffocatione pereundum est. (3.) Accedit rerum p. n. concursus, ex quibus aliqua vel nullam, vel tardio-rem, quam status agræ ratio exposcit, remotionem sui patiuntur. Quis enim, ut causarum procatarticarum saltem mentionem faciamus, præter ætatem ac dispositionem hæreditariam, etiam immite tempus anni tollere, aut satis citò ægrota temperamentum sine periculo mutare, sanguinemque & lac maternum corrigere valebit?

§. XXX. Enim vero, quo minus spem reconval-
scentiæ concidere sinamus, & tristi nuncio parentes ter-
ritemus, illa ipsa argumenta, quæ haud inanem metum
mortis incutere apta erant, latiori prognosi forman-
dæ inservire poterunt. Quia, secundum Coum, S. 2.

Aph. 34. in morbis minus periclitantur, quorum natura, & aetate, & habitui, & tempori magis similis fuerit morbus, quam in quibus horum nulli fuerit similis. Hinc corrumpunt, quae ex naturalium causarum fonte in contrarium sunt diuersa: cum supra ostenderit, quomodo ista omnia aegrotæ congruant, & nostra insuper ex sexus sui indole, præ masculis, peculiari prærogativa, ex leui causa decumbendi, & rursus citò evadendi, gaudeat.

§. XXXI. Ex febre autem & stranguria non magis malum, quam ex *russi* metuendum esse credimus. Nam sicut hæc à solo robore naturæ ortum ducit, quæ pulmo & arteria aspera ab inundatione suffocante defenduntur; ita confidimus, per febre haud minore energia ferum, fauces puellæ gravans, resolutum iri, quam *S. 2. Aph. 26. & S. 4. Aph. 57. in Convulsis, Sect. autem 5. Aph. 5. in mutis ex ebrietate, & S. 6. Aph. 40. in dolore hypochondriorum, sine inflammatione, nec non S. 17. Aph. 52. in hepate dolente* per eam materia peccans tolli solet: cum insuper ex Hippocrate discamus, per febre etiam seruari illos, qui, cum capitis dolore repente obmutescunt, *πέπρωσι, stertunt*, quibus secundum *S. 6. Aph. 51. in septem diebus pereundum esset, nisi febres eos apprehenderent.*

§. XXXII. Nec est quod stillatitiam & lacteam urinam vehementer timeamus. Nam quamvis, præter alia symptomata, stranguria affectos occupantia, periculosa ischuria esse solet; imò per porisma 2 illustri Wedelii, Patrioni nostri maximi, *aphorismo 44, S. 6, Hipp. subnexam, eidem ingravescenti ac flatuose passio iliaca symbolica conjungi & supervenire posse: per febre tamen nostra ab omni formidine absolvitur.*

tur; cum illa, secundum *porisma 5. apb. si, ejusd. Sect.* non solum citatori sanguinis motu materia morbifica obstruente disjicienda & abripienda, sed etiam per *porisma 3, apb. 44. urina citanda inservire* queat.

§. XXXIII. Quod si verò stranguria omninò plena est dolorum, haud tanti tamen illi sunt, ut statim metum calculi, à matre allegati, aut convulsivorum motuum incutere debeant. Existit enim lotium turbidum & morficans tenellis admodum familiare, cum quo natura partem feri maximè salinam & feculentam egerit, ut sæpè matribus vanam calculi suspicionem faciat, quando infantes substantiam modò cretaceam, modò fulvam & areniformem, cum ploratu, crebraque interruptione, & nisu pressorio emingere cernunt.

§. XXXIV. Cum itaque, quantum ex allatis intelleximus, naturæ robur adhuc ferè integrum in nostra vigeat, ut non modò peccantis causæ stimulos, per tussim, sitim ac stranguriam potissimùm & evidenter sese exerentes, adhuc distinctè sentiat, sed quoque vario molimine ab illis corpus vindicare gestiat: hinc brevi valetudine prosperiore eam potituram esse persuademur; quamprimùm scilicet per commoda, & indicationibus sufficientia remedia adjuncta fuerit.

§. XXXV. Videtur autem curam non solum *ad gnatam*, sed simul etiam *ad matrem ipsam* esse dirigendam. Matri conducent pharmaca, quæ primas vias à cruditatibus, ex malè ordinatâ diætâ illuc congestis, purgant, & postmodum massæ sanguineæ & lactis acrimoniam obrundunt & disjiciunt. Infanti autem uberiori medicatione opus est, quæ primaria in-

entione *faucibus*, hinc *viis urinariis*, & *secundario labore febris symptomatibus* succurrat.

§. XXXVI. Ed redibit itaque medentis occupatio, ut hisce *tribus indicationibus* satisfaciat: nimirum (1) ut *quantitas materia peccantis minuatur*, & tam ex *faucibus*, renibusque & vesica, quam toto corpore eliminetur. Hoc fiet per cathartica & sudorifera; illud per expectorantia, diuretica & alia, quæ derivantium ac revellentium funguntur munere. (2) ut *lymphæ qualitas viscida & acris infringatur atque obtundatur*, per diluentia, resolventia & absorbentia. (3) ut *totius corporis vigor*, & *tonus naturalis affectarum partium instauretur, conservetur, & augeatur*, ne nova vitia in illis generentur, sed reliquæ præsentium ad meliorem frugem redigantur.

§. XXXVII. Haud equidem sum nescius, quod recepta methodus medendi jubeat, ut ex tribus fontibus, & variis formularum loculis, remedia, ab indicationibus recitatis indicata, delibemus, libertatemque seligendi, cum prudente selectorum applicatione, utenti relinquamus. Enimverò, cum *justa usurpatio auxiliorum* recentiori Practico multò magis ardua, quam *invenio* eorundem soleat existere, & per *exempla* melius, quam per *præcepta* doceatur; hinc potius integram puellæ curationem, ex D.D. Præsidis *diario* excerptam, apponere placuit, quam variam medicamentorum seriem, ex libris practicis corrasam, huc transcribere.

CURATIO.

§. XXXVIII. Postquam D. D. Præses ex parentum & adstantium tumultuaria relatione, & omnium
nhæno.

phenomenorum, ipsius lentibus se ingerentium, circumspēta consideratione, sufficienter intellexerat, quā ad ἰὸ ὀρίαν; διορίαν affectus complicati cognoscendum, & prognosin cum methodo medendi construendam, necessaria videbantur; curationis opus à remotione *causarum procatartearum*, quousque *hæ in potestate agri & adstantium versantur*, & præsertatione ab ulteriori materiæ peccantis generatione inchoandum esse reputabat.

§. XXXIX. Hinc ut extantiora vitia diætæ ante omnia corrigerentur, matri non modo earum rerum intermissionem, quibus se ultra mediocritatem, & contra interdictum mariti, usam esse, haud negare quibat; sed colli etiam, atque pectoris, & brachiorum paulò curatiorem à frigore defensionem sedulo svadebat. Non minus porro, ut curas ac tristitiam deponeret, & jurgia vitaret, ipsi autor erat; ne per mœrorem viscerum vigorem imminueret, aut per excandescētiām humores acres adhuc magis exaceret; quin potius, ut per tranquillitatem animi & corporis auxiliorum vires, ipsius infantis constitutionem concernentes, adjuvaret.

§. XL. Infanti autem blandè & æqualiter calens cubiculum, quod sine pulvere ac fumo esset, commendabat, potumque cerevisiæ, quam hæctenus perfrigidam lubentius, quam lac maternum, biberat, non nisi tepidum concedebat; simulque seriò ancillis inculcabat, ne quicquam acidi, aut salis acrisque puellæ degustandum traderetur; sed jusculis potius avenaceis, jure pingui gallinaceo, ovo forbili & similibus eupeptis ea sustentaretur, cibique pariori mole, quam hæctenus factum esset, & infra appetentiā ægrota præberentur.

§. XLI.

§. XLI. His ita constitutis, matri Pilulæ daban-
tur, mox describendæ, quibus mistura balsamica, re-
solvens subjungebatur: ut, si illarum ope ex primis vi-
is saburra cruditatum, absque tumultu, eliminata esset,
per hanc concoctio & tonus viscerum conservaretur,
acredo seri atque lentor, ex cibis mali succi resultant-
es, emendarentur, & sic lac ipsum medicamentosum
redderetur.

℞ ꝯ *dulc. gr. viij.*

Diagrid. Trochisc. albandal, āā gr. jv.
M. & c. fir. de stæchad. vel Essent. galapp. f. Pilulæ,
num. 9. D. S. Pillen auff 1. mahl / eine Stunde
vor dem Mittags-Eßen mit ein wenig gebratenen
Apffel / oder in angefeuchtete Oblate gewickelt zu
nehmen / und etliche mahl was Warmes drauff zu
trinken.

℞ Essent. lignor. ʒij. myrrh. succin.
* anisat. āā ʒj.
Tinct. ʒij ꝯlat. ʒß.

M. D. S. Bluthreinigende Mistur, davon frühe/
nachmittage / und gegen schlaffenzeit ʒ2. Tropffen
in Biere zunehmen / und heute noch der Anfang zu
machen.

§. XLII. De hisce medicamentis sequentia notamus:
(1) Illepidum equidem pilulis nomen, *Trium diabolo-
rum*, à Maetio, in collect. Leyd. tribuitur; sed per annos
aliquot, sub honestiori titulo *Pilularum ʒialium de tri-
bus*, à D. D. Præside cum bono fructu usurpatæ sunt.
Respondent enim multis indicationibus, & operantur
sine molestia. Ut adeò, quia serum viscidum, ad ob-
structiones pronom, corrigunt, non minore jure *Sple-
netica* appellari queant, ac illæ, non quidem à Sylvio
ipso,

ipso, sed Sylvianis potius ita dicta; quarum alia sine aloë, *prax. lib. 1. c. 14. p. 188.* alia vero cum ea, *lib. 2. c. 5. p. 402.* descripta extant, (nam quæ *lib. 1. c. 34. p. 271.* absque purgantibus leguntur, huc non pertinent) & non solum ineptam acquirunt molem, si secundum litteram formantur; sed insuper sæpius nimis segniter, nec sine torminibus agere solent.

(2) Offerēbantur pilula paulò ante prandium, ubi data opera à consuetudine recepta declinabamus. Nam sicut aloëtica ut plurimum ante vel post coenam assumentur, ut sequente demum die alvum solvant; ita reliqua purgantia magis matutino tempore porriguntur, ut ager per tres horas minimum à cibis abstinere queat. Enim verò, quia nostra præter virtutem *ca-tharticam*, etiam *alterantem* exercere debebant, hinc commisionem earum cum chylo necessariam censebamus, ut eo certius in M. Seam. penetrarent.

(3) Dabantur pilula purgantes, sine ullo *preparante, digerente vel leniente*, quæ aliàs præmitti solent. Sed excusabat nos (α) curationis festinatio, & quod volebamus rem seriam in crastinum differre. (β) Dissensus Practicorum, quorum non pauci eadem libertate purgans sine digestivo prævio aut leniente, ac leniens sine insequente solenni purgatione, pro re nata, ægrotis suis & sine ullo damno propinant.

(4.) Nos neutiquam superbo *Purgatorii sanguinis* vocabulo eo sensu utebamur, quo vulgus non tantum, sed ultra eum quoque sapientes uti solent; dum, forsitan culpa quorundam Medicorum, errònea eorum animis opinio insedit, difficultate non majori, & uno quasi ictu sanguinem, e. g. à vitio scorbutico purgari posse, quam primæ viæ per unum pulverem aut pilulas
D
evacu-

evacuantur: ut crebro audias vernali tempore scabiosos in crastinum *catharticum* petentes, ut *sanguipurgium* perendie assumi queant. Sie wolten morgen den Magen brav ausscheuren / und übermorgen eine Bluthreinigung brauchen.

§. XLIII. Cum hisce matri pro tempore prospectum esset, mox gnatae etiam ex fontibus residuis remedia paranda erant. Sed parum opis, praeter *frictiones & clysteres*, ex chirurgia poterat deprohi: cum *ferri* atque *ignis*, h. e. *V.S. scarificationis*, ac *cauteriorum actualium*, ne quidem nomina allegare permisum esset. Nam quamvis hodie ejusmodi juveni media non amplius à solis incolis calidiorum regionum usurpentur, & apud Anglos *Verae sectio*, (ut ex Willisii & Sydenhamii, similibusque istius gentis scriptis, permulta nova, & à nostratium medendi consuetudine aliena afferentibus, cognoscitur) in morbis catarrhalibus infantium simplicibus, & feбри maritatis celebretur: securè tamen hæc & alia in nostro casu intacta linquebantur; notum cum esset, qua crispatura frontis heroica auxilia excipiantur; nec etiam necessitas indeclinabilis ad ea descendendi flagitaret.

§. XLIV. Sed alia erat ratio *cauteriorum sine igne*, seu *vesicatoriorum*. Nam licet forsan, utrumque brachium infantis iisdem ulcerare, adstantibus non nimis durum esset visum, (cum foeminae tenerrimae texturæ, & in his principes ac nobiles, subinde capitis, & dentium, oculorumque doloribus ita mederi solent) & procul dubio egregium levamen nostra ex revulsione & derivatione feri, ad guttur properantis, percepisset, simulque talia naturam, ne in febrili sua destinatione extra orbitam abiret, salubriter coercuissent:

issent: haud tamen prius, quam cuncta mitiora in ejusmodi subjecto pertentata essent, ad vehementiora, cum periculo novorum accidentium, procedere consultum ducebatur. Nam si cantharides adhibitæ fuissent, facillimè stranguriam, quam aliàs plerumque excitant, in nostra ægra adaugere potuissent, & reliqua vesicatoria, ex vegetabili materia parata, majore istis ac diuturniore ardore puellam cruciassent.

§. XLV. Fiebat itaque transitus ad mitiora; ubi præter medicamenta interna, *misturam* scilicet, *potiunculam* atque *linctum*, ex operationibus mere chirurgicis *frictiones* verticis, nuchæ atque colli laudabantur; quibus etiam *clysteres*, (respectu formæ quidem itidem ad *χερσσηνυατα*, sed ob materiam, quam cavitatibus injiciunt, ad pharmaceutica remedia trahendi) unà cum *sacculo pro collo*, & *litu ad renum* & *vesicæ regionem* ordinato, accedebant. Quæ singula jam ordine sunt exponenda.

§. XLVI. Materia *misturæ* non parum recedebat ab ea, quam mater acceperat; cum propter calorem febrilem non æquè volatilis, & nihilominus tamen, præter vim balsamicam, faviter simul expectorans ac diuretica expeteretur.

℞ *Essent. lignor. ʒi. myrrh. anis.*
℞ *dulc. aa ʒB. M. D. S. Mistur, davon früh und Nachmittag 7. oder 8. Tropfen in Bier zugeben.*

§. XLVII. *Potiuncula* recipiebat (1) *Absorbentia*, quæ qualitatem acrem seri, tussim & stranguriam foventem, temperarent. (2) *Resolventia*, à quibus non solum in faucibus ac viis urinariis, sed ipso quoque sanguine viscidiores seri massulæ incisæ diluerentur;

ut promptius per poros transeundo, nullibi subsisterent, sed à natura tam ex faucibus, per tusum, quam ex vesica, cum ipso lotio, sine mora possent exprimi. (3) *Bezoardica*; nam quamvis nemo forsitan dubitet, quod febricula jam sponte quasi sua modò recensitis, pro qualitate insita agentibus, cessatura sit; haud tamen temerè nulla speciosi *bezoardicorum* tituli facienda erat mentio.

℞ Ocul. S. ppt. ʒ diaph. āā ʒj.

Rad. irid. flor. pæon. āā. gr. xv.

Pulv. bez. Senn. ʒ tabulat. āā ʒʒ.

∇ cherefol. foenicul. hysop. petrosel. āā ʒj.

ceras. nigr. C. B. āā ʒij. cinam. borrag. ʒʒ.

Sir. de alb. de hysop. āā. ʒij. M. D. in vitro, S.

Abtsend Fieber-Träncklein/wohl ungerüttelt offtmahl Löffelsweiß zugeben.

§. XLVIII. Videbantur equidem hæc ipsa ad internum usum sufficere; sed quia extussio, ob lymphæ visciditatem, non adeo expedita erat; hinc *linctus* præscribatur, quo solo plus simplici vice rhonchizantes antehac levati erant.

℞ Sir. de hysop. deerysim.

Lokoch ad asthma, āā ʒij. Oxymel. scill. ʒj.

Spermat. cet. non rancid. gr. xv. M. D. S.

Säftelein / davon oft dem Kinde eine Messerspiße voll zugeben.

§. XLIX. Frictionis instrumentum erat pannus mollis calefactus, & fumo mastichis, racamahacæ, atque styracis imprægnatus, quem fricantis manus, cum leni appensione, à vertice trans nucham atque collum deorsum aliquoties ducebat. Repetebatur hæc operatio ter quaterve quotidie, ut descensus lymphæ, ad
cordis

cordis regiam tendentis, facilitaretur, & simul superflua humiditas, cum sordibus excretioni à natura destinata, per apertos poros promptius emergeret.

§. L. In eundem finem, post frictionem nucha, collum atque pectus sacculis sequentibus muniebantur:

R. Rad. cyperi rotund. irid. flor. āā. ℥iij.

Herb. majoran. salv. rosmar. thym. āā. Mj.

Flor. stoechad. arab. lavend. āā. P. j.

Sem. 4 calid. maj. āā. ℥ij.

Baccar. laur. ℥j. campb. ℥j.

Incisa contusa D, in charta, S. Species, damit 3. Säcklein von zarter Leinwand anzufüllen / und nach den Reiben ins Genick / umb den Hals / und auff die Brust zulegen.

§. LI. Ab horum sacculorum exhalationibus salino-sulphureis non minus pro vitalibus humoribus, quam nervis ac spiritibus animalibus vigor singularis expectabatur; ut nec inunctionibus *spirituosis*, ex Reg. Hung. apopl. lumbricor. formicar. *Essent. camph. &c. nec *pinguibus*, ex pingved. humana, canina, taxi, &c. item expressis & utrisque & unguentis paratis; nec *emplastris* in praesente agra opus esse videretur. Nam licet istiusmodi medicamenta externa adultis exoptatum afferant auxilium; in nostra tamen consultò omittentur; ne à uosis atque aethereis febris intenderetur, ac fibræ nervæ subtiles lacefferentur; ab unctuosius autem & emplastris occulta transpiratio, cum pruritu & excoriatione cutis, impediretur.

§. LII. Pro lumbis autem & regione renum ac vesicæ cum fructu pinguia ac demulcentia, unà cum penetrantioribus sulphureis commiscebantur; ut crispatura p. n. fibrarum, à vellicatione salium urinæ ducta,

ducta, tolleretur; & contra ea verus motus tonicus, progressus liquidi adæquatus autor, instauraretur, unaque cum lotio materia Fea mucosa extruderetur.

Rx *Pingu. human. c. flor. hyper. & verbas. in solat.* ʒij.

o *scorpion. hyosc. aa.* ʒij.

Rat. anis. fœnic. aneth. aa. gut. viij. M. D. S.

Sonderlich öhl / in einen Löffel zuwärmen / und tägl. etlichmahl das Creuß / Lenden und Schooß zuschmieren.

§. LIII. Clysteris materia erat talis:

Rx *Herb. 5 emoll.*

Flor. chamom. rom. aa Mj. *melilot. sambuc. aa.* Pj.

Sem. fœn. gr. ʒij. lini ʒB. Agaric. ʒiij.

Incis. contus. coqv. c. f. q. ʒ. Colatur. R. B. adde

Elect. lenitiv. ʒvj. Mellis ʒrial. ʒj.

o *aneth. chamom. aa.* ʒB. ʒB.

M. & divid. in 3 partes æquales; S. Clyster auff 3. mahl / täglich / oder über den andern Tag zu appliciren.

§. LIV. Eligebatur autem *enema* præ aliis catharticorum formulis, (1) quod per id secure, & absque ulla, præsentique statui febrili minus tuta, humorum turbatione, (quam sæpenumero etiam mediocria purgantia, ore assumta, sua fermentescentia excitare solent) ventriculus & primæ viæ evacuari, & sic *revulsio* ac *derivatio* humorum à regionibus superioribus aptissimè obtineri poterat. (2) Si prima vice negotium ex voto non succederet, aderat secunda atque tertia clysteris dosis, quas sine ulla molestia ægrotae repetere licebat. (3) Egregiè sic renibus atque vesicæ succurrebatur, quorsum tam calor, quam virtus medicamenti pertingebat.

§. LV. Nec destituebat divina benedictio hanc cura-

curationis viam ingredientem. Cum enim d. 26. Novembris omnia secundum ordinem delineatum usurparentur, & prima dosis clysmatis tertia vice alvum reclusisset, lotiumque haud amplius guttatim prodixisset, linteamina & stragula, larga humiditate perfusa, restarentur, nox satis placida sequebatur, & die 27. mane febris mitior videbatur, remiseratque insuper rhonchus & raucedo, ut puella ferè acutum clamorem iterum edere valeret, & haud exiguam quantitatem jusculi avenacei assumeret.

§. LVI. Durabat exoptatissima hæc mutatio ægritudinis in melius usque ad meridiem; ubi ab honesta matrona panis saccharati, vino Gallico immersa, ægrotae offerebatur, ut scilicet coreulum dulcis pupulæ paululum confortaretur. Hanc illa quidem avidissimè absorbebat; sed haud diu post frequentius, quàm præcedente nocte, & ante meridiem, tussire cogebatur; ut, quia hoc modo pituita affluens in faucibus cumulata, nec à puella, modi exscreandi ignara, foràs ejiciebatur, sed maxima pars deglutiebatur, & reliquum ex ore promanabat, hinc rhonchus & raucedo insigniter auferentur.

§. LVII. Circa vesperam ægra nec linctum amplius, nec potiunculam admittebat, sed statim cum magna averfatione iterum exspuebat. Ut proinde opus esset, quia mater, filiam nunquam dulcibus delectatam fuisse, refererebat, istum planè seponere, & à pulveribus potiunculæ, in fundo vitri sedentibus, ☽ Ntas cum sirupis effundere, hisque alias puras substituere; quæ etiam sine tergiversatione bibebantur.

§. LVIII. Die 28. manè calor febrilis erat acrior hesternò, & nox abierat inquieta, somnum tussi, rhoncho, ploratu & jactatione corporis turbantibus, redibatque stranguria & alvus per 36. horas clausa manserat. Loquebantur igitur matronæ de necessitate quietis, unaque earum Sirubum de meconio, altera mithridatium adversus ægrypniam extollebat, & quam opportunè horum ope plurimi infantes pavoribus & instantibus motibus convulsivis erepti essent.

§. LIX. Sed postquam veram causam recidivæ, unà
cum

cum periculoso opiatorum in talismodi affectibus usu edo-
ctæ erant, & per secundam clysteris dosin, ac cæterorum
medicamentorum sedulam continuationem, universam cor-
poris œconomiam tranquillari cernebant; non modo ingen-
tem superiorum partium cum inferioribus consensum dari,
harumque dispositionem p. n. istarum naturalem facillè ever-
tere posse dicebant, sed firmam etiam de restitutione ægræ
fiduciam concipiebant.

§. LX. Die 29 status ægræ deprehendebatur medio-
cris. d. 30 nulla amplius vestigia febris sentiebantur. d.
2 autem Decembr. pulsus iterum celerior erat, & rhonchus
auctus, qui hætenus valdè remiserat, & tantum per interval-
la puellam infestaverat. Culpa rejiciebatur in alvi tardita-
tem, quam placenta heri data effecerat. Adhibebatur ita-
que ultima dosis enematis, cum successu sperato.

§. LXI. Die 3 conquerebatur mater de exiguis pruri-
entibus pustulis, passim quidem in corpore, sed assatim ma-
gis in manibus erumpentibus, & circa noctem imprimis
scalpturam exigentibus. Erant autem hæ scabiei initium;
quia à mistura ipsi nuper exhibita, pars materiæ acris ad pe-
ripheriam pellebatur. Commendabatur itaque scarificatio
repetita, & continuatio medicamenti, sed absque * anisi;
cui pulveris ex $\frac{1}{2}$ diaph. & C. C. usto aliquot doses, somni
tempore sumendæ, jungebantur.

§. LXII. Die 6 offerebatur puellæ Emulsiõ purgans,
ex Essent. galapp. ℞j, manna ʒ℞, & 3 vel 4 amygdalis c.
▽ rosar. concinnata, quam, optimè operantem, mistura ex
Essent. lignor. croc. anis. & anod. excipiebat. Tussierat e-
nim imprimis noctu, & per tussim semper raucedini atque
thoncho ansam præbuerat. d. 10 videbatur planè pristinæ
valetudini restituta; quapropter matri, ut ocyssi-
mè eam ablaetaret, à Medico ami-
cisque svadebatur.

F I N I S.

90 A 6421

f

ULB Halle 3
002 927 306

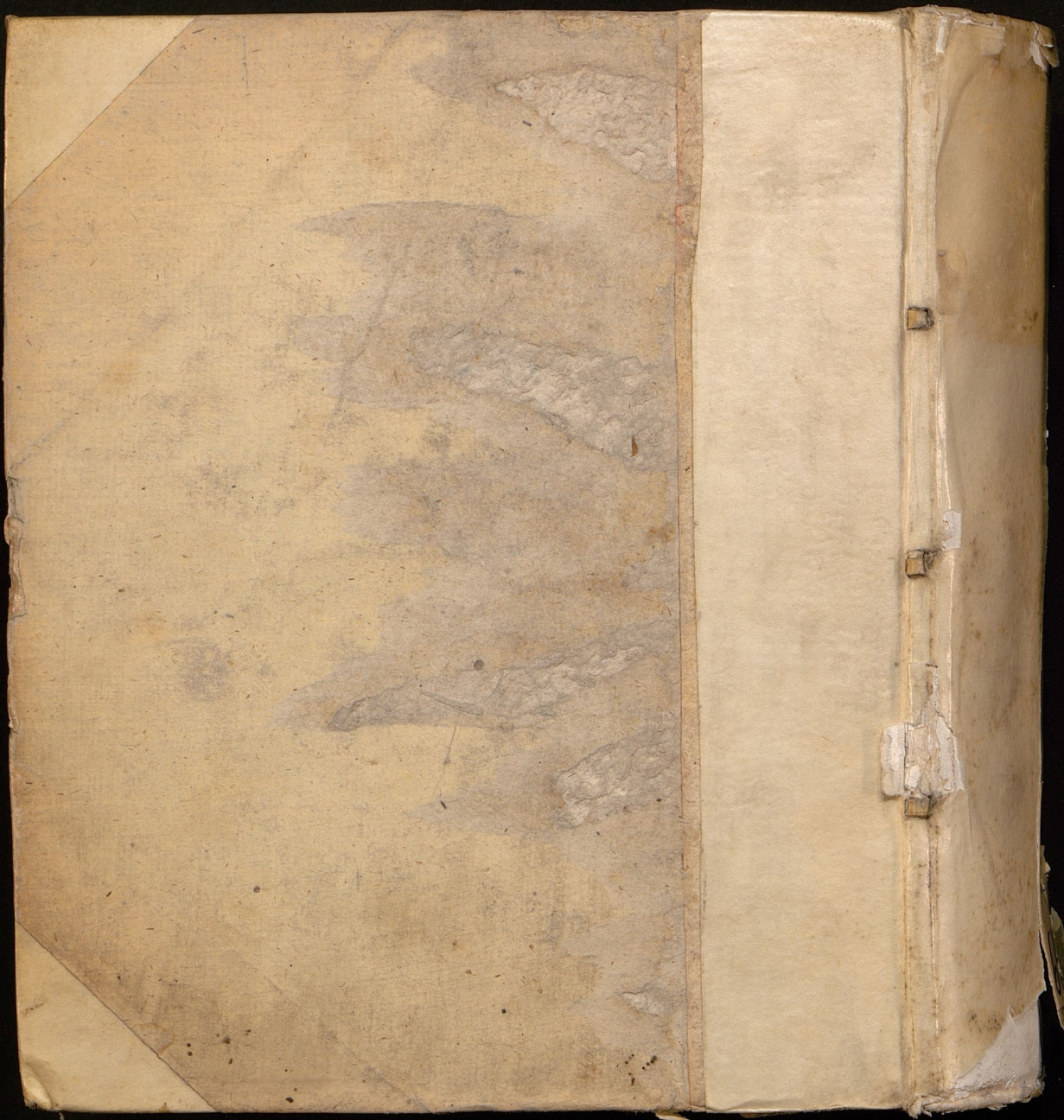
Nr. 11 nur
Verknüpft

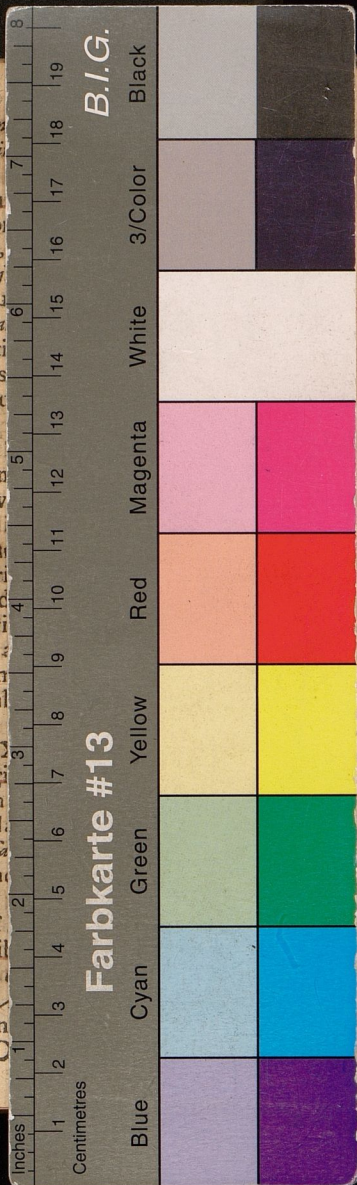
TA - 70L

R

VD 17

2. D. B. V. 78
8.

RHONCHVM INFANTIS,
EX
VLCERVM PAROTICORVM
INTEMPESTIVA CVRATIONE

VARIIS SYMPTOMATIBVS STIPATVM,
IVSSV ET AVTORITATE

*illustris ac gratiosæ Facultatis Medicæ
Fenensis,*

SVB PRÆSIDIO

JO. HADRIANI SLEVOGTII,

HAEREDITARIJ IN Ober-Rossla/
M. D. ANAT. CHIR. ET BOTAN. P. P.
MED. PROV. DVC. SAX.

*Patroni, Præceptoris, & Promotoris sui æter-
num venerandi,*

PRO LICENTIA

GRADVM ET PRIVILEGIA DOCTORALIA IMPETRANDI
SOLENNITER DISPVTVRVS
ERVDITORVM EXAMINI EXPONET

JO. SEBAST. BÜCHELMANN,

COBVRGO-FRANCVS,
HORIS ANTE- ET POMERIDIANIS
IN AVDITORIO MAJORI
AD D. XXV. OCTOBRIS, ANNO M DC IC.

J E N A E,
LITERIS GOLLNERIANIS.